

۱۵

این شیر زنان کارآفرین

۱۶

لطفا ما را هم ببینید

۱۴

شادی را دوباره در آغوش بگیر

زندگی

یکشنبه ۹ خرداد ۱۴۰۰ :: شماره ۵۹۵۰

info@amejamdaily.ir

روابط عمومی: ۲۳۰۰۴۴۴۴

#قطعی- برق
کاویانی از تهران:

با ورود به فصل تابستان و خاموشی‌های مکرر برق آیا بهتر نیست شرایط دورکاری در شهرهای نانجی و قرمز تغییر کند؟

#گلایه- نانوا
رضایی از تهران:

یک نانوا هستم و در چند روز اخیر با قطع نامنظم برق کلی خسارت به من وارد شده و خمیر یک روز کاری من خراب شده است. لطفا مسوولان رسیدگی کنند.

#بازار- سرمایه
حمیدیان از تهران:

بازار سرمایه تاکی به روند نزولی خود ادامه خواهد داد و چرا دولت و مجلس فکری به حال سرمایه مردم نمی‌کنند؟

#آسیب- لوازم
عزیززاده از تهران:

قطعی مکرر برق باعث آسیب‌رسیدن به لوازم خانگی برقی شده است. از وزارت نیرو تقاضا داریم به این معضل رسیدگی کند.

#تاخیر- مترو
قربانیان از تهران:

تاخیر ۲۵ دقیقه‌ای ورود قطار متروی خط آزادگان به قائم‌سه‌شنبه ۴ خرداد باعث ازدحام بیش‌ازاندازه مسافران شد. چرا باید در این وضعیت بد کرونايي این اتفاقات صورت گیرد؟

#معابر- تاریک
یگانه از تهران:

خیابان سرو و همچنین حوالی میدان کتابی در منطقه ۲ محله سعادت‌آباد که بیشتر کاربری اداری دارد پس از تعطیلی به علت عدم روشنایی خیابان و کوچه‌های این محدوده، باعث کاهش حس امنیت در ساعات خلوت شب می‌شود.

#دور- دوم
یک شهروند از آبادان:

از کارکنان خدمات شهری شهرداری آبادان هستم و دوز اول واکسن کرونا را دریافت کردم ولی برای دریافت دوز دوم مرکز بهداشت با ما همکاری نمی‌کند و شهرداری هم پاسخگو نیست. از مسوولان وزارت بهداشت تقاضای رسیدگی دارم.

#واکسیناسیون-نظم
صالحی از تهران:

چند روز پیش پدر بزرگم را برای واکسیناسیون به مرکز ساعی بردم باتوجه به اینکه ما صبح زود نیز به این مرکز رفته بودیم اما تراکم جمعیت به حدی بود که فاصله‌گذاری اجتماعی را غیر ممکن می‌کرد. از مسوولان وزارت بهداشت انتظار می‌رود دستکم با چنچین بی‌نظمی‌هایی در آتش کرونا ندمند زیرا سالمندانی که به این مراکز مراجعه می‌کنند، بیشتر در خطر هستند.

میثم اسماعیلی

جامعه

بحران منابع پایه در ایران از مرحله هشدار گذشته است روزی نیست که مسوول و کارشناسی در نشستی و رسانهای در این باره حرفی نزنند. رئیس کمیته ارزیابی سیلاب کمیته ملی سدهای بزرگ ایران می‌گوید ایران از بحران آب عبور کرده و به «ورشکستگی آبی» رسیده است. رئیس سازمان محیط زیست هم گفته جنگ بر سر آب از شهرها عبور کرده و به روستاها رسیده، در زمینه آمارهای جهانی هم ایران صاحب پلانزاع آمارهای منفی است. مطابق با برآوردهای «موسسه منابع جهان» سال ۲۰۱۹ ایران در صدر کشورهایی است که با یک «بحران فوق‌العاده» در زمینه آب دست به گریبان شده آنگونه که در این ارزیابی آمده است ایران حالا در لبه «روژآخ» قرار گرفته، یعنی روزی که منابع آبی در آن ممکن است به پایان برسد. به گواه این گزارش ایران در رده چهارم کشورهای نزدیک به «روژآخ» قرار گرفته است. در دیگر حوزه‌های منابع پایه هم وضعیت بهتر از مدیریت

تا وقتی که هارمونی و تعادلی بین مدیریت منابع آب، خاک و منابع پوشش گیاهی وجود نداشته باشد یعنی طبیعت بقا، رفاه و آسایش اجتماعی مردم را به دنبال نخواهد داشت. ما باید بدانیم اگر امروز در این منفی در این زمینه زیانزد عام‌وخاص در چهار شده ایم. به طوری که ما را به عنوان یک گنجینه‌ای از تخریب‌ها و شرایط وخیم در حوزه منابع طبیعی می‌شناسند که این جای تاسف و ناراحتی است.

چاره چیست؟

دقیقا اگر بخواهیم به یک پاسخ سرراست و درست برسیم باید ببینیم چه دانشی می‌تواند به صورت جامع و همه‌جانبه و البته کل‌نگر به مجموعه نگاه کند و این دانش چیزی جز آبخیزداری نیست. واقعیت این است که ما در یک بوم‌سازگانی زندگی می‌کنیم که شامل اجزای مختلفی است که در ابعاد مختلف اجتماعی، اقتصادی، سیاسی، مردم‌شناسی، مذهبی و اقلیمی تأثیر دارد. در شرایط طبیعی و اصل خود در هر کدام از این اجزا ساختاری نظام‌مند و جود دارد اما وقتی ما دخالت‌هایی را در شرایط مختلف از جمله در قالب بهره‌برداری‌های غیرمجاز یا دیگر دخالت‌های انسانی انجام می‌دهیم به این مفهوم است که ما آن نظام را به هم می‌زنیم. وقتی این ساختار نظام‌مند به هم خورد طبیعتا ما باید از علمی استفاده کنیم که درصدد بازگرداندن این نظام و تعادل باشد. آبخیزداری به سبب این‌که قادر است بین اجزا مختلف یک بوم‌سازگان یا اکوسیستم ارتباط و تعادل برقرار کند می‌تواند شرایط بازگشت به وضعیت طبیعی یا نزدیک به آن را نیز مهیا کند.

امروز در کشورهای پیشرفته مفهومی مطرح است با معنای «برگرداندن اکولوژیک» یا همان برگرداندن شرایط حاکم بر یک مجموعه به شرایط یا نزدیک به شرایطی که در ابتدای امر وجود داشته است. محور تفکری سیستم‌های مدیریتی منابع طبیعی در کشورهای موفق بر همین مفهوم و اصل استوار است. ما باید از این مقوله تجارب استفاده کنیم و از تک‌بعدی نگری‌هایی که در جامعه و کشور اتفاق می‌افتد و ما را به ورطه نابودی کشانده پرهیز کنیم.

در حوزه مدیریتی منابع پایه چه اتفاقی افتاده که حالا به این ورطه نابودی رسیده‌ایم؟
امروز در کشورهای پیشرفته مفهومی مطرح است با معنای «برگرداندن اکولوژیک» یا همان برگرداندن شرایط حاکم بر یک مجموعه به شرایط یا نزدیک به شرایطی که در ابتدای امر وجود داشته است. محور تفکری سیستم‌های مدیریتی منابع طبیعی در کشورهای موفق بر همین مفهوم و اصل استوار است. ما باید از این مقوله تجارب استفاده کنیم و از تک‌بعدی نگری‌هایی که در جامعه و کشور اتفاق می‌افتد و ما را به ورطه نابودی کشانده پرهیز کنیم.

در حوزه مدیریتی منابع پایه چه اتفاقی افتاده که حالا به این ورطه نابودی رسیده‌ایم؟
امروز در کشورهای پیشرفته مفهومی مطرح است با معنای «برگرداندن اکولوژیک» یا همان برگرداندن شرایط حاکم بر یک مجموعه به شرایط یا نزدیک به شرایطی که در ابتدای امر وجود داشته است. محور تفکری سیستم‌های مدیریتی منابع طبیعی در کشورهای موفق بر همین مفهوم و اصل استوار است. ما باید از این مقوله تجارب استفاده کنیم و از تک‌بعدی نگری‌هایی که در جامعه و کشور اتفاق می‌افتد و ما را به ورطه نابودی کشانده پرهیز کنیم.

این تصویر آخر زمانی نمای واقعی آسینبی است که ما به منابع پایه خود زدیم

گفت و گو با نایب رئیس انجمن جهانی حفاظت آب و خاک

مسوولان علاقه‌ای به استفاده از تجربیات دیگران ندارند

منابع آبی نیست، دبیر انجمن علوم خاک می‌گوید فرسایش خاک در ایران بیش از شش برابر میانگین جهانی است و از این لحاظ در صدر کشورهای جهان قرار داریم! آمارهای رسمی داخلی حکایت از این دارد که ما بیش از ۲ میلیارد تن فرسایش خاک در سال داریم. برای فهم زبانی که از این بابت متحمل می‌شویم همین بس که بدانیم براساس مطالعاتی جهانی هر تن فرسایش خاک ۲۸ دلار به کشور خسارت وارد می‌کند و اگر ما ۲ میلیارد تن فرسایش را در ۲۸ دلار ضرب کنیم، رقم آن از میزان فروش نفت ما بیشتر خواهد شد. باهمه این اوصاف ما چه کردیم؟ کارشناسان و مسوولان امر می‌گویند دانشی که بتواند از حجم این میزان آسیب بکاهد وجود دارد اما سوال این است که چرا نمی‌توانیم با وجود داشتن این ابزار و باتوجه به بحرانی که حالا امنیت اقتصادی و اجتماعی ما را به مخاطره انداخته این روند پرشتاب از بین رفتن منابع پایه را متوقف کنیم؟ در ادامه، این مسائل را با حمیدرضا صادقی، استاد دانشگاه تربیت مدرس و نایب رئیس انجمن جهانی حفاظت آب و خاک در میان گذاشته ایم.

جهان بررسی و اثبات کردم هر جا در جهان انتقال آب در حجم‌های زیاد و با اهدافی غیر از شرب اتفاق افتاد بلاخیز بوده است و تاسف‌بار. ما هیچ علاقه‌ای به استفاده از تجربیات اثبات شده نداریم و همچنان اصرار به تکرار اشتباهات خود داریم.

اما جالب است که درباره مدیریت منابع آبی تقد‌های بسیاری به کشورهای دیگر داریم!

بله و دقیقا به همین دلیل در دیپلماسی‌های مربوط به مدیریت منابع طبیعی هم شکست می‌خوریم. ما چرا نمی‌توانیم با ترکیه وارد بحث بشویم که چرا روی رودخانه «الیسو» سد می‌زند و پروژه گاپ را اجرا می‌کند؟

ما اجازه نمی‌دهیم این آب بیرون برود! چرا باید از مملکت‌مان بیرون برود. ما احساس می‌کنیم اگر آب از مملکت‌مان بیرون رفت حتما به کره ماه می‌رود! در صورتی که باید بدانیم این آب می‌رود هورالعظیم و هورالحمار را تغذیه می‌کند و نیزارها و پوشش گیاهی آنجا را تقویت می‌کند و باعث می‌شود گردوغبار به کشورمان نیاید!

ما اجازه نمی‌دهیم این آب بیرون برود! چرا باید ترکیه اجازه چنین کاری بدهد؟ چرا افغانستان باید اجازه بدهد که آب به هامون بیاید؟ چرا ما انتظار داریم ترکیه و افغانستان سهمیه و حقایه ما را رها کنند اما ما نمی‌خواهیم یک لیتر آب از کشور خارج شود؟ جالب این‌که این را به عنوان یک کارکرد از زبان سیاستیون می‌شنویم، این‌که شعار می‌دهند که اجازه نمی‌دهند آب از کشور بیرون برود! کشور ما یک کشور جداگانه‌ای از حیث بوم‌شناسی با دیگر کشورها نیست.

هر زمان این جامع‌نگری‌ها و امور مشورتی را در مقولات سیاست‌گذاری‌های کلان لحاظ نکنیم قطعا ما همچنان با شکست روبه‌رو خواهیم بود. ورشکستگی آب را ما چند سال پیش تذکر دادیم و برای ما تازگی ندارد. در کنار آن چندسال است درباره هدررفت خاک فریاد می‌زنیم. از همان زمانی که رهبر انقلاب در سخنرانی ۱۸ اسفند ۹۶ به آن اشاره کردند. به همین دلیل باید یادآور شد ما مدیون نسل آینده خواهیم بود؛ نسل آینده‌ای که خیلی دور نیست و فرزندان ما را شامل خواهد شد.

سیاستگذار، مدیر و کارشناسان فنی هم بخش دیگری از این گردونه سیاست‌گذاری. مردم در این میان اتفاقا جزو متضرران اصلی هستند اما آیا این ضرر مستقیم به مدیر سیاستگذار ما در حوزه آب برمی‌خورد که اگر سدسازی را متوقف کنیم چه اتفاقی می‌افتد؟

خیر. چون احتمالا به فکر منفعت‌های کوتاه‌مدت در حوزه مدیریتی خود است!

دقیقا. وقتی همین باور برای این فرد پیش نیاید تنها راه موفقیت در مدیریت منابع آب را احداث سد می‌داند و این در گرو آسیب‌رساندن به مجموعه تعادل بوم‌سازگان است. اولین متضرر این عدم تعادل هم جامعه بهره‌بردار است. این باور در پیکره

سیاستگذاران و مدیران اجرایی و تصمیم‌ساز کشور باید وجود داشته باشد. در بسیاری از کشورها شعارهای تبلیغاتی سیاستیون ایجاد تعادل در اکوسیستم است. به این مفهوم که از این طریق می‌توانند رای جمع کنند. البته این جزو وعده‌های انتخاباتی ما هم بوده است! بله اما وجه تزئینی و شعاری داشته و بس. می‌گویند که دریاچه ارومیه را احیا می‌کنیم اما نمی‌کنند.

شما فقط یک عدد نمایه احیا را به من نشان بدهید. به این مفهوم که به من بگویید که اگر بارندگی اتفاق نیفتد توانسته‌اند یک سانتیمتر به تراز آب دریاچه اضافه کنند؟ این ادعا هم باید در کنار حفظ تعادل اتفاق بیفتد نه این‌که آب را با هر قیمت و هر پیامدی بخواهیم وارد دریاچه ارومیه کنیم تا تراز آن بالا بیاید.

البته این ماجرا همیشه موردعلاقه مدیران ایرانی بوده است.

بله و همین انتقال آب بین حوضه‌ای بدبختی فلاکت‌باری در سراسر جهان ایجاد کرده است. پیرامون این موضوع مقاله‌ای نوشتم درباره تجارب و پیامدهای انتقال آب در جهان. در آنجا بیش از ۱۷۰ مورد را در

تا وقتی که هارمونی و تعادلی بین مدیریت منابع آب، خاک و منابع پوشش گیاهی وجود نداشته باشد یعنی طبیعتا بقا، رفاه و آسایش اجتماعی مردم را به دنبال نخواهد داشت. ما باید بدانیم اگر امروز در این بوم‌سازگان دخالتی صورت می‌دهیم نتیجه چه خواهد شد؟